

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

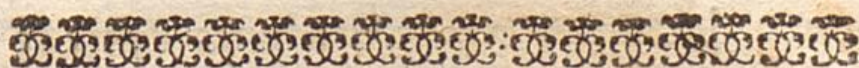
Apologia Pro Conscientiis infirmis, Sev Responsio Benigna Pro securitate dictaminis practici super certa probabilitate fundati

**Fibus, Bartholomaeus
Schweitzer, Johannes**

Coloniae, 1682

§. Septimvs. De ignorantia juris positivi divini & naturalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39304

S. SEPTIMVS.

De ignorantia juris positivi di- uini & naturalis.

I. Ultis & copiosè super hoc argu-
mento pertractat Paternitas Vestra,
calamum fatigans in his, quæ ver-
bulo refutantur. Maximè autem
ex variis textibus *S. August.* suaderenititur, non
dari ignorantiam invincibilem juris divini natu-
ralis & positivi. Quod etsi ad rem præsentem
non propriè spectet; ne tamen sibi blandiatur,
quasi persuaserit, breviter respondeo, longè aliud
constare i. ex *Alberto Magno* qui in 2. dist. 12. a. 2.
inquit: ignorantia juris est duplex; quia quoddam
est jus universale, quod imponitur omnibus ad
sciendum: & quoddam est particulare, quod non
scitur nisi per studium. & puto quod prima est crassa
& supina non excusans; secunda autem excusat vel
à tanto vel à toto. sublimo contra Vestram Pa-
ternitatem: si à toto, ergo est inculpabilis & in-
vincibilis. Idem sed aliis verbis docet *Alberti*
Discipulus Angelicus Doctor 1. 2. q. 94. a. 4. in O.
ubi inquit legem nature quoad principia prima
communia esse eandem apud omnes; non autem
quoad quædam propria, quæ sunt quasi conclusiones
principiorum communium. Neque hilum contra

horum doctrinam evincit Paternitas Vestra ex tot allegatis textibus S. Augustini.

2. Et quidem, quæ de ignorantia juris divini positivi adfert, sunt expressè contra ipsum Augustinum *tr. 87. in Joannem*. Ubi respondet eos, ad quos non venit Christus, non habere excusationem de omni peccato suo: sed de hoc peccato, quo in Christum non crediderunt. Cui conformiter in expressis terminis *D. Thomas 2. 2. q. 10. a. 1. docet*, quòd infidelitas, si accipiatur secundum negationem puram, sicut in illis, qui nihil audierunt de fide, non habeat rationem peccati (proprie dicti) sed poena: & quòd sic infideles damnentur propter alia peccata; non autem propter infidelitatis peccatum.

3. Quid autem videtur, quòd ipse Augustinus *lib. 1. de sermone Domini c. 29.* non audeat peccatum eum condemnare, qui concesserat, ut uxor sua concumberet cum creditore, iudicans id sibi licere pro evadendâ morte vel carcere? item quòd *l. 1. de serm. Dom. c. 16.* definire non audeat, utrum uxor à viro dimissa vivente illo, absque adulterii malitia possit ducere alium virum? si ipse Augustinus hæc definire non audebat, utique quia invincibiliter ignorabat. Si autem in illo inveniebatur talis ignorantia, multò ergo magis in aliis dari potest.

Sed inquit Paternitas Vestra, quod potuissem ego aliud responsum Augustini videre §. 4. in oppositione doctrine ipsius contra propositionem §. 0. damnatam. & ibi Augustinum generaliter loqui de adulterio extra circumstantias tales peculia-
res

res considerato; vel certè non nisi cum formidine errandi, rem probabiliter exponere. Citati à nobis textus sunt nimis clari: inspiciantur.

4. Confirmatur doctrina hæc per experientiam, quam habent Confessarii complures de peccantibus aliquando assuetis vitio, quod est contra naturam, sine conscientia peccati. Quòd autem Respondet Paternitas Vestra, *juvenes non audent illud committere coram Parentibus*, atque exinde arguit conscientiam illis dictare, quod talia sint vetita. Respondeo, quod neque alia necessitatis naturalis audeant facere coram honestis: ex quâ tamen verecundia naturali in eodem membro, non potest inferri conscientia peccati.

5. Quòd autem dictavi difficile esse, intellectum certo argumento & clarè convincere, quòd aliqua in circumstantiis certis spectata jure naturæ prohibeantur, nimium mihi videtur exaggerare Paternitas Vestra in libello, qui curiosis adolescentum etiam Philosophorum & humaniorum manibus teritur &c. possumus dictare verbum in Theologia apud prudentes & maturos, quod scandalum parere natum est, si coram parvulis proferatur. Sufficiat Paternitati Vestræ, quòd infanda vitia in dictatis meis asseruerim certò esse prohibita jure naturæ, pro omnibus circumstantiis: & hoc certò sciri & credi à nobis. Frustra studet me in suspicionem trahere apud simplicem lectorem, quasi aliquid periculosè

docuerim in damnatâ ab *Innocentio XI. Propositione* 48. & 49.

6. Ad postremum apologiæ caput progredimur, luculenta exhibituri exempla de eo, quàm sacrosanctè in praxi observent & observare studeant Probabilioristæ legem, quam infirmis miserorum mortalium conscientis tentant imponere. Nihil verò attingam, nisi quod extraham ex ipsismet libellis Paternitatis Vestræ de radice. De cæteris ad privatam vitam pertinentibus non est meum judicare. Hoc solùm iterum iterumque opto, ut Deus probabilioristicos Doctores non judicet secundum legem, quam statuunt. Deinde à lectore id peto, ne vitio mihi vertat, quòd tuendam susceperim famam, tum communem Societatis, omniumque Doctorem probabilistarum; tum & specialiter meam ita graviter læsam, & vulgatis libellis proscissam. Optabam, fateor, observare potius istud Apostoli *ad Rom. 12. Non vosmetipsos defendentes clarissimi*; sed tacere vetant circumstantiæ statûs & functionis meæ, in quâ parùm fructificare potero in Christo, nisi possessionem bonæ famæ retineam. Qui scribit, & recusis libellis ea spargit, quæ vult; audiat, quæ non vult.

* *

*

RES.